

— Да, имашъ право, и това е токмо което мя занимава, бѣдна дѣвойке! Ты отивашъ да живѣешъ далечъ отъ родителитѣ си и на едно грозно мѣсто, опустѣло и блатисто, гдѣто ще те хванатъ есеннитѣ трѣски, гдѣто вълнодавателнитѣ животни не приносятъ никаквж ползж, а това е, което наскърбява всякога едни овчаркж съ добры намѣренія; найпослѣ ты ще си посреде чужденцы, които не ще бждатъ, може бы, добры за тебе, които не ще разумѣатъ що струвашъ ты. Какво да ти кажа? на, тази мысль ми причинява по-голѣмж скърбъ отъ колкото мога азъ да ти ѣж опиша, и азъ желяѣх да те заведе назадъ пакъ при майкж ти намѣсто да ходимъ на Фуршь.

— Вый говорите съ голѣмж добринж, но не и съ голѣмо благоразуміе, клѣтый ми Германе; чловѣкъ не треба да е слабъ съ пріятелитѣ си, и, намѣсто да ми показвате лошѣтж странж на участѣтж ми, вый требаше да ми покажете добрѣтж, както правяхте когато ся еспрехмы при Ребекж да похапнемъ нѣщичко.

— Що щешъ? тогава така ми ся виждаше, а сега другояче ми ся види. Ты бы направила по-добрѣ да намѣришъ единъ мжжъ.

— Това е невъзможно нѣщо, Германе, азъ ви го вече казахъ; и понеже това не е възможно, менѣ нито ми минува нѣкога то презъ умѣтъ.